

Repertoriumnummer 2023/
Datum van uitspraak 19 januari 2023
Rolnummer 2022/AB/129
Beslissing waartegen beroep 21/331/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
definitief

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, met ondernemingsnummer 0206.731.645 en zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein 11,
appellant,
vertegenwoordigd door mr. DERVEAUX Pieter, advocaat te 1930 ZAVENTEM, Parklaan 54.

tegen

O, met rijksregisternummer, zelfstandige, met ondernemingsnummer en woonplaats te

geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. STOUTHUYSEN Filip, advocaat, loco mr. GILLET Muriel, advocaat te 1190 VORST, Koningslaan 206

Na beraad spreekt het arbeidshof Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het bestreden vonnis uitgesproken door de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 17 december 2021, met algemeen rolnummer 21/331/A;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd op de griffie op 15 februari 2022;
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

I. Feiten

De heer Piotr O , met ondernemingsnummer 0824.994.797, is een zelfstandig aanne-mer van algemene bouwwerken.

Op 9 november 2020 voerde de inspectiedienst van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) een werfcontrole uit te 1180 Brussel, Vanderkinderestraat 104.

De inspectiedienst van de RSZ stelde hierbij vast dat noch het bedrag van de werken, noch de identiteit van de opdrachtgever, noch de identiteit van de op de werf aangetroffen onderaannemers voor de aanvang van de werken aan de RSZ waren gemeld.

Bij beslissing van de RSZ van 14 januari 2021 werd ten laste van de heer Piotr O , zelfstandige, een inbreuk vastgesteld op artikel 30bis, §7, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

Daarnaast werd de heer O op grond van artikel 30bis, §8 van dezelfde wet verzocht een bedrag van 11.471,19 euro te betalen wegens het niet naleven van zijn wettelijke verplichtingen.

Bij schrijven van 25 januari 2021 vroeg de heer O aan de RSZ een volledige vrijstelling van betaling (artikel 30bis, §9 van de wet van 27 juni 1969; KB van 27 december 2007).

Bij beslissing van de RSZ van 27 januari 2021 werd het verzoek van de heer O tot volledige vrijstelling van betaling afgewezen.

De heer O kon zich niet verzoenen met de beslissingen van de RSZ.

Bijgevolg wendde heer O zich tot de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel. Zijn vordering strekte ertoe de beslissing van de RSZ van 14 januari 2021 teniet te doen; de boete te verlagen tot 50%; een veroordeling te bekomen tot het betalen van 5.735,59 euro; minstens betalingstermijnen te verkrijgen.

De vordering van de RSZ strekte ertoe de eisen van de heer O ongegrond te verklaren en hem vervolgens, bij wege van tegeneis, te veroordelen tot het betalen van 11.471, 19 euro,

meer de wettelijke interesten aan de intrestvoet van 7% in sociale zaken vanaf 14 januari 2021 tot de datum van volledige betaling.

II. DE BESLISSING VAN DE ARBEIDSRECHTBANK

De Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel besliste bij vonnis van 17 december 2021:

- de vorderingen van de heer O ontvankelijk maar ongegrond te verklaren;
- de tegenvordering van de RSZ ontvankelijk en in bepaalde mate gegrond te verklaren;
- de heer O te veroordelen tot het betalen van 11.471,19 euro aan de RSZ;
- de vordering van de RSZ die ertoe strekt de heer O te veroordelen tot het betalen van verwijlinteressen bovenop dit bedrag ongegrond te verklaren;
- de heer O te machtigen om het bedrag van zijn veroordeling te betalen in twaalf gelijkwaardige maandelijkse schijven, waarvan de eerste [schijf] is vastgelegd op 17 februari 2022 en waarvan de laatste [schijf] het saldo bevat;
- de heer O te veroordelen tot de kosten van het geding.

De RSZ kan zich niet verzoenen met het vonnis van de eerste rechters voor zover uitspraak werd gedaan over de interesten, reden waarom de RSZ zich tot het arbeidshof Brussel heeft gewend.

III. DE VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

III.1

De RSZ tekende hoger beroep aan en vordert thans:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het vonnis van de eerste rechters te bevestigen, behoudens waar het uitspraak heeft gedaan over de interesten;
- de heer O te veroordelen tot het betalen van de wettelijke interesten op 11.471,19 euro vanaf 14 januari 2021, de gerechtelijke interesten en dit tot de datum van de volledige betaling, rekening houdende met de afbetalingen op de hoofdsom;
- de heer O te veroordelen tot de kosten van het hoger beroep.

III.2

De heer O vordert:

- het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;
- de RSZ te veroordelen tot de kosten van het geding.

IV. DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

V. BESPREKING

V.1

De eerste rechters hebben de heer O op grond van artikel 30bis, §§7 en 8, van de wet van 27 juni 1969 veroordeeld tot het betalen aan de RSZ van 11.471,19 euro, zijnde een bedrag gelijk aan 5 % van het totaal bedrag der werken, exclusief de belasting over de toegevoegde waarde, die niet aan de rijksdienst is gemeld.

Daarnaast beslisten zij dat de vraag van de RSZ om de heer Piotr O, bovenop het bedrag van 11.471,19 euro, ook te veroordelen tot het betalen van de wettelijke verwijlinteressen aan 7%, vanaf 14 januari 2021 tot de datum van de volledige betaling, af als ongegrond.

De eerste rechters steunden hun oordeel op de overweging dat de sanctie voorzien in artikel 30bis, §8, van de wet 27 juni 1969 minstens deels een repressieve karakter heeft en niet als een louter burgerlijke sanctie kan worden beschouwd. Geen enkele bepaling van de wet van 27 juni 1969 of haar uitvoeringsbesluiten voorziet in de toekenning van verwijlinteressen bovenop de sanctie. Bijgevolg waren de eerste rechters van oordeel dat het hen niet toekomt een bijkomende straf uit te spreken waarin de wet niet voorziet, zodat er geen verwijlinteressen verschuldigd zijn op het bedrag 11.471,19 euro.

V.2

In het arrest nr. 68/2022 van 19 mei 2022 stelde het Grondwettelijk Hof in overweging B.5.3:

“De som van 5 % van het totaalbedrag van de niet-gemelde werken bij het veronachtzamen van de plicht tot aangifte van werken, krachtens artikel 30bis, §8, van de RSZ-Wet, kan tot aanzienlijke bedragen oplopen. Die som heeft inzonderheid tot doel de niet naleving van de

werfmeldingsplicht opgenomen in artikel 30bis, §7, van de RSZ-Wet te voorkomen en bestraffen. Uit de aard en de ernst van de sanctie die de aannemer ondergaat bij de niet-naleving van de werfmeldingsplicht, blijkt dat de in het geding zijnde sanctie een bestraffend en daardoor ontradend karakter heeft.”.

Met dat arrest sloot het Grondwettelijk Hof zich aan bij het arrest van het Hof van Cassatie van 5 september 2011, waarin geoordeeld werd dat het toenmalig artikel 30ter, §6, B, eerste lid, van de wet van 27 juni 1969 – dat een vergelijkbare sanctie inhield als voorzien in artikel 30bis, §8, van de wet van 27 juni 1969 – een maatregel betrof met een overwegend repressief karakter, die niet als een louter burgerlijke sanctie kan worden beschouwd, zodat deze maatregel het karakter vertoonde van een strafrechtelijke sanctie in de zin van de artikelen 7.1. E.V.R.M. en 15.1 I.V.B.P.R. (Cass., 5 september 2011, S.10.0119.N, www.juportal.be).

De omstandigheid dat de maatregel voorzien in artikel 30bis, §8, van de wet van 27 juni 1969, een strafrechtelijke sanctie is in de zin van de artikelen 7 E.V.R.M. en 15.1 I.V.B.P.R. brengt mee dat de waarborgen van de bepalingen van het E.V.R.M. en het I.V.B.P.R. moeten in acht genomen worden.

De artikelen 7 E.V.R.M. en 15.1 I.V.B.P.R. bepalen dat geen zwaardere straf mag worden opgelegd dan die welke ten tijde van het begaan van het strafbaar feit van toepassing was. Dit impliceert dat geen bijkomende straf mag worden opgelegd die niet was voorzien ten tijde van het begaan van het strafbaar feit.

Geen enkele bepaling van de wet van de wet van 27 juni 1969 of uitvoeringsbesluit voorziet in de toekenning van verwijlinteressen bovenop de sanctie die in artikel 30bis, §8, van de wet van 27 juni 1969 is voorzien.

Het komt de arbeidsgerechten niet toe een bijkomende straf op te leggen die niet expliciet is voorzien.

Met toepassing van de voormelde artikelen 7 E.V.R.M. en 15.1 I.V.B.P.R. is het de rechter niet toegelaten de heer O die de door artikel 30bis, §7, van de wet van 27 juni 1969 voorgescreven meldingsplicht niet heeft nageleefd, te veroordelen tot betaling van verwijlintrest op het bedrag die hij krachtens artikel 30bis, §8, van de wet van 27 juni 1969 aan de RSZ verschuldigd is (vgl. Cass., 5 september 2011, S.10.0119.N, www.juportal.be).

Het vakkundig vonnis van de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 17 december 2021, met algemeen rolnummer 21/331/A, moet integraal worden bevestigd.

In die zin is het hoger beroep ongegrond.

V.3

De RSZ moet, als in het ongelijk gestelde partij, worden veroordeeld tot de kosten van de procedure, nu deze niet tergend of roekeloos is (artikel 1017, eerste lid, Ger.W.).

De kosten van de procedure worden opgesomd in artikel 1018 Ger.W.

De rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd op grond van artikel 1022 Ger.W. en moet worden bepaald volgens artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding.

Er wordt één rechtsplegingsvergoeding toegekend per aanleg en per gerechtelijke band. Deze wordt berekend op basis van het bedrag van de hoofdvordering (Cass., 10 januari 2011, *RW*, 2010-11, 1057).

Het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep wordt bepaald door het bedrag van de vordering of van het verweer zoals omschreven in de beroepsakte, of, in geval van wijziging van de vordering in de loop van de aanleg, het bedrag van de vordering zoals dit in de laatste conclusie in die aanleg wordt gevorderd (B. Van den Bergh, S. Sobrie, *De rechtsplegingsvergoeding in al zijn facetten*, Wolters-Kluwers, Mechelen, 2016, 127).

De vordering in hoger beroep is niet in geld gewaardeerd.

De rechtsplegingsvergoedingen zijn op 1 juni 2021, 1 april 2022 en 1 november 2022 geïndexeerd.

De indexatie is met onmiddellijke ingang van toepassing op de hangende gedingen (B. Van den Bergh, S. Sobrie, *Wie zal dat betalen...? De rechtsplegingsvergoeding ont(k)leed*, Wolters Kluwers, Mechelen, 2021, 12-13).

De rechtsplegingsvergoeding in graad van hoger beroep moet worden bepaald op 1.800 euro, inzonderheid omdat geen overtuigende argumenten worden aangevoerd om af te wijken van het basisbedrag.

De heer O vordert een rechtsplegingsvergoeding van 1.540 euro.

Het arbeidshof kan geen uitspraak doen over zaken die niet in de syntheseconclusies worden gevorderd (Cass., 29 maart 2012, *RW*, 2012-13, 1145-1146).

Bijgevolg staat het arbeidshof in graad van hoger beroep een rechtsplegingsvergoeding toe van 1.540 euro.

BESLISSING

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond.

Bevestigt het vonnis van de vijfde kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 17 december 2021, met algemeen rolnummer 21/331/A, in al zijn beschikkingen, met inbegrip van de regeling van de kosten van de procedure.

Verwijst de RSZ, in graad van hoger beroep, tot de kosten van de procedure, als bedoeld in artikel 1018 Ger.W., met inbegrip van een bijdrage van 22 euro voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Vereffent de kosten van de procedure, in graad van hoger beroep, aan de zijde van de heer O op een rechtsplegingsvergoeding op 1.540 euro.

Wijst al het overige, dat niet van rechtswege geldt, af.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het arbeidshof Brussel, samengesteld uit:

Bernard DEGRAEVE, raadsheer m.o.,
Luc ARDIES, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Ilse TIMPERMAN, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider
bijgestaan door Dirk VAN DEN BROECKE, griffier.

Dirk VAN DEN BROECKE,

Ilse TIMPERMAN,

Luc ARDIES,

Bernard DEGRAEVE

De heer Luc ARDIES, raadsheer in sociale zaken, als werkgever, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door B. DEGRAEVE, raadsheer m.o. en mevrouw Ilse TIMPERMAN, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 19 januari 2023 door:

Bernard DEGRAEVE, raadsheer m.o.,
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier.

Dirk VAN DEN BROECKE,

Bernard DEGRAEVE.